

Hoofdstuk 1

Het eerste geluid waar Paul Simon voor viel, was de klap van een Louisville Slugger-honkbalknuppel tegen een bal – bij voorkeur geslagen door een speler van zijn geliefde New York Yankees. Hij wist zelfs nog wanneer hij dat geluid voor het eerst hoorde: in de zomer van 1948, toen hij als zesjarige samen met zijn vader voor het eerst naar een honkbalwedstrijd luisterde op de radio. Lou Simon was muzikant van beroep en vaak van huis, vooral 's avonds, dus Paul greep elke kans aan om samen met hem naar de radio te luisteren, ongeacht het programma.

Maar deze keer was bijzonder. Paul werd meteen meegesleept door de opwinding in de stem van de commentator (met name de uitbundige Mel Allen) en het gejuich van het publiek in het Yankee Stadion. Later raakte hij in de ban van de illustere geschiedenis van het team, vol legendarische spelers en met meer kampioenschappen in de World Series dan welk ander team dan ook. Zijn loyaliteit was zo groot dat hij zijn Lone Ranger-masker droeg als vermomming toen zijn grootvader Samuel Schulman hem eens meenam naar een wedstrijd van de rivaliserende Brooklyn Dodgers in Ebbets Field – in het onwaarschijnlijke geval dat hij een bekende zou tegenkomen, wilde hij niet dat die zou denken dat hij fan was van de Dodgers. De wedstrijden hadden zoveel invloed op Pauls humeur dat zijn moeder's middags voor hem naar de uitslagen moest luisteren. Als de Yankees verloren, wist ze dat ze geen biefstuk hoefde te ontdooien omdat Paul zo van slag zou zijn dat hij niet zou willen eten.

De honkbalplaatjes die bij de kauwgum van Topps zaten, vijf

plaatjes per pakje, vond Paul net zo geweldig als de wedstrijden zelf. Op elk plaatje stond op de ene kant een kleurenfoto van een beroemde speler en op de andere informatie over de speler en zijn strategie. Terwijl de meeste jongeren alleen bezig waren met het aantal slagen en worpen, was Paul voornamelijk geïnteresseerd in de lengte van de speler. Al op de lagere school wist hij dat zijn lengte, die hem jarenlang dwars zou zitten, zijn droom om ooit bij de Yankees te spelen in de weg zou kunnen staan. Bladerend door de plaatjes hoopte hij spelers te vinden die ongeveer even lang waren als hij, zodat hij de hoop kon blijven koesteren ooit professioneel honkballer te worden – als hij maar een groeispurt kreeg. Paul was toen ongeveer anderhalve meter en de kleinste spelers die hij kon vinden waren Phil Rizzuto, korte stop voor de Yankees en pitcher Bobby Shantz van de Philadelphia Athletics, beiden 1 meter 68 lang.

In zijn eindexamenjaar op Forest Hills High School was Paul nog steeds zo klein dat honkbalcoach Chester (Chet) Gusick hem niet wilde laten proefspelen voor het team totdat hij van een paar andere leerlingen hoorde dat Paul een geweldige speler was. Toen Paul de beurt kreeg tijdens een slagtraining, plaatste hij zich voor het team door een homerun te slaan. Ondanks zijn geringe lengte, sloeg Paul een slaggemiddelde van boven de .300 [het aantal honkslagen gedeeld door het aantal slagbeurten, *vert.*] en was hij zo snel dat hij als eerste slagman werd aangewezen. Hij werd zelfs in het team van de eredivisie geplaatst.

Zijn grootste triomf op het veld behaalde hij op 13 mei 1958, toen de Forest Hills Rangers één run achterstonden op Bayside High in de zevende inning. Paul stond aan het derde honk toen hij zag dat de pitcher van de tegenstanders voor de ‘windup’ koos in plaats van ‘from the stretch’ te werpen [dit zijn twee werptechnieken vanuit verschillende pitchposities, waarvan de eerste langzamer is dan de tweede, *vert.*]. Op dat moment wist hij dat hij de kans had een van de zeldzaamste en opwindendste manoeuvres van het honkbal in praktijk te brengen: het stelen van het thuishonk. Nadat hij toestemming had gekregen van de coach, verliet hij zijn honk zodra de pitcher zijn worp inzette en gleed net voordat de catcher hem aantikte over de thuisplaat. Twee innings later droeg Paul een

stootslag bij aan een serie van vier honkslagen, waarmee de Rangers met 7-3 wonnen. Maar het was het gestolen thuishonk dat Paul zich altijd zou herinneren. De kop in de *Long Island Press* sprak boekdelen: ‘Simon Steals Home.’ Zestig jaar later hangt er nog altijd een kopie van het artikel aan de muur in Pauls kantoor in Manhattan.

Dat gestolen honk bleek Pauls laatste wapenfeit in honkbal. Toen hij het jaar daarna proefspeelde voor het team van Queens College, wist hij na een paar dagen training dat hij nooit op zou kunnen tegen de studenten-pitchers, die vaak 1 meter 80 of nog langer waren en een keiharde worp hadden. ‘De coach zei niets, maar ik wist dat het afgelopen was voor mij,’ zei Simon. Dat kwam minder hard aan dan had gekund, want tegen die tijd was Paul gegrepen door een nieuw geluid: rock-’n-roll.

Simon was geen wonderkind dat de rest van het gezin versteld deed staan door als driejarige pianosonates te spelen of geweldige poëzie te schrijven in zijn lagereschoolschriften, aldus Bobby Susser, met wie hij zijn hele leven bevriend was. Als kind had Paul weinig belangstelling voor popmuziek – en zeker niet voor de middelmatige mainstreamhitjes die begin jaren vijftig op de radio waren. Zelfs toen zijn vader probeerde zijn belangstelling voor muziek te wekken met pianolessen, verzette Paul zich.

Pas in de zomer van 1954 ontdekte Paul bij toeval zijn roeping. Zoals altijd wanneer de Yankees speelden, wilde Paul naar de wedstrijd luisteren op WINS. Maar die dag stond de radio op een andere zender afgestemd: een die de gangbare popmuziek draaide die hij zo saai vond. Terwijl hij zijn arm uitstreekte om van radiostation te veranderen, ving hij een opmerking van de dj op. ‘Hij zei zoiets als: “Dit nummer is overal in het land een hit aan het worden, maar ik vind het de slechtste plaat die ik ooit heb gehoord”,’ vertelde Paul een halve eeuw nadien. ‘Nou, dat was nog eens interessant – het slechtste nummer dat hij ooit had gehoord. Dat had ik nog nooit iemand horen zeggen op de radio.’ Inderdaad prezen dj’s platen altijd; het was niet logisch om te zeggen dat ze de plaat die ze aankondigden maar niets vonden, want dan zouden luisteraars de radio mis-

schien uitzetten. Nieuwsgierig bleef Paul luisteren en hij hoorde een doowopliedje over romantische verliefdheid van The Crows, een zwarte rhythm-and-bluesgroep uit Harlem. Het nummer heette ‘Gee’ en klonk fris en levendig. De lichtvoetige tekst (die waarschijnlijk in tien minuten was geschreven) sprak aan en de stem van de leadzanger, Daniel (Sonny) Norton, bewoog zich met acrobatisch gemak van hoog naar laag.

‘O-o-o, gee-ee,’ herinnerde Simon zich, een van de eerste regels van het liedje zingend. ‘Het klonk zo jong, en het had een goede beat, en de tekst was eenvoudig. Zelfs de naam van de groep beviel me: The Crows. Ik voelde meteen: dit is mijn muziek. Het was anders dan die serieuze ballades die je toen op de radio hoorde. *See the pyramids, along the Nile*, dat soort dingen.’

In de weken daarna draaide Simon eindeloos aan de knop, op zoek naar meer van dit nieuwe geluid, in de hoop een radiostation te vinden dat regelmatig dit soort muziek uitzond. Hij bleek de radio helemaal niet anders te hoeven afstemmen. Alan Freed, een dj die eerder in de jaren vijftig de rock-’n-roll bekend had gemaakt in Cleveland, stapte in 1954 met zijn programma over naar WINS, het station van de Yankees. Paul begon net zo enthousiast uit te kijken naar het programma van Freed als naar de honkbalwedstrijden. Steeds als hij later vertelde dat hij op zijn dertiende wist dat hij de muziek in wilde, verwees hij naar de aantrekkingskracht van ‘Gee’ en een handvol andere uitzonderlijke r&b-nummers die hij dat jaar hoorde, waaronder ‘Sincerely’ van The Moonglows en ‘Earth Angel’ van The Penguins.

Hij raakte zo geboeid door de klanken dat hij voor zijn dertiende verjaardag in oktober een akoestische Stadium-gitaar vroeg en zijn vader verzocht hem wat akkoorden te leren. Lou speelde contrabas en had niets met de primitieve doowopsound, maar hij was blij dat zijn zoon eindelijk belangstelling toonde voor muziek; het zou een mooie hobby zijn, die hem in het ideale geval naar een verfijndere stijl zou leiden, zoals jazz of liedjes voor de Broadway-shows.

Paul wilde al snel meer. Om de harmonie van de nummers te kunnen vangen, had hij een tweede zanger nodig. Hij hoefde niet lang te zoeken. Dankzij een wonderlijke speling van het lot, waren

zijn ouders op slechts twee blokken afstand van een zekere familie Garfunkel gaan wonen.

Paul Frederic Simon werd geboren op 13 oktober 1941 in het Beth Israel Hospital in Newark, New Jersey, maar hij woonde niet lang in de Garden State. Al voor zijn tweede verjaardag verhuisde hij naar New York. De vrouw van Belles broer, Goldie, overleed op 23 mei 1943 en Belles broer Lee Schulman, grafisch kunstenaar in Queens, in Kew Garden Hills, vroeg haar een tijdje bij hem te komen wonen om de zorg voor zijn jonge zoontje Jerry op zich te nemen. Belle had een hechte familie en twijfelde geen moment, ook al betekende het dat zij en Paul Lou tijdelijk moesten achterlaten in Newark, waar hij contrabas speelde in een muziekprogramma dat doorde-weeks elke ochtend werd uitgezonden op het radiostation WAAT.

De verhuizing bracht de Simons niet alleen naar Kew Gardens Hills, waar Paul de daaropvolgende twintig jaar zou wonen, maar ook naar Pauls toekomstige zangpartner. Lee Schulman woonde op Seventy-Second Avenue, bijna recht tegenover Jack en Rose Garfunkel, wiens tweede zoon Arthur op 6 november 1941 was geboren. Desondanks zijn er geen aanwijzingen dat de kinderen elkaar leerden kennen voordat ze naar de basisschool gingen.

Kew Gardens Hills lag naast het prestigieuze Forest Hills, waar jarenlang het US Open tennistoernooi gehouden werd, en was in de jaren veertig een pittoreske buurt voor de middenklasse. Voor jonge stellen vormden de rijtjeshuizen en twee-onder-een-kapwoningen een begerenswaardig onderdeel van de Amerikaanse Droom. Maar voor Paul waren er ook angstige momenten; hij leefde in een huis waar net een moeder was gestorven en moest zijn vader missen, behalve af en toe in het weekend. Jaren later terugkijkend op die tijd, vroeg Paul zich af of zijn lange geschiedenis van nachtmerries niet veroorzaakt was door die periode in het huis van zijn oom. De dromen, die met de jaren vaker voorkwamen, waren soms erg bloederig en verontrustend. Zonder er ooit een oorzaak voor te kunnen achterhalen, leerde hij er maar mee leven.

Na ongeveer een jaar kwam Lou weer bij het gezin wonen, toen hij een baan vond als contrabassist voor radiostation WOR in New

York. Hij en Belle huurden een rijtjeshuis aan 141-04 71th Street, dicht bij de Schulmans, zodat Belle daarheen kon lopen om op Jerry te passen tot Lee uit zijn werk kwam. ‘Het leven was weer goed,’ zei Paul. ‘Papa was er weer.’

Toen de Simons op 14 december 1945 een tweede zoon kregen, Edward, gingen Lou en Belle op zoek naar een grotere woning en ze kochten hun eerste huis: een tussenwoning aan 137-62 70th Road. Tegen die tijd hoefde Belle haar broer niet langer te helpen, want Lee was hertrouwd. De gezinshereniging was extra feestelijk, doordat het land omstreeks Eddie’s geboorte nog uitbundig het einde van de Tweede Wereldoorlog vierde.

Op een foto van Paul op de oprijlaan van hun huis met twee verdiepingen – dezelfde oprijlaan waar Paul en zijn vader vaak vangbal speelden toen hij klein was – ziet het huis van de Simons er precies zo uit als het huis van de burens. Als de camera verder had uitgezoomd, hadden we kunnen zien dat alle huizen in de straat identiek waren. Deze eenheidsworst was een bron van frustratie voor Lou. ‘Mijn vader reed telkens een verkeerde oprit op,’ vertelde Paul. Het verhaal is Paul dierbaar, omdat het een van de weinige momenten is waarop hij zijn moeder of vader ergens over hoorde klagen. Pauls kennissen uit die tijd beamen dat: het was een liefdevol gezin.

‘Paul was zo’n makkelijke, lieve baby,’ zei Beverly Wax. Haar echtgenoot Harold speelde accordeon met Lou bij het Newark radiostation en zij zag Paul voor het eerst toen hij nog maar een week oud was. ‘Hij paste perfect bij zijn vader en moeder, de aardigste mensen die je je kunt voorstellen.’ Paul en Eddie waren zo dol op elkaar dat ze uiteindelijk Pauls slaapkamer gingen delen. Ze hielden deze goede band ook toen ze volwassen waren en Eddie werd uiteindelijk comanager van zijn broer. ‘Iedereen kent wel mensen van wie het leven getekend is door een trauma of ongeluk, maar bij ons is dat niet het geval,’ zei Eddie. ‘Als we een probleem hadden, hielpen mijn vader of moeder ons. Ze stelden ons gerust. Paul is nooit bang geweest om de volgende stap in zijn carrière te zetten.’

Pauls ouders leerden elkaar heel toepasselijk kennen via de muziek. Belle Schulman ontmoette Lou, die in een band speelde, in

1937 tijdens een weekendje weg naar de Berkshires met vriendinnen. Ze kregen verkering en trouwden op 15 september van het daaropvolgende jaar in Newark. Allebei waren ze in de Verenigde Staten geboren als kinderen van immigranten die tussen 1882 en 1909 afzonderlijk naar de VS waren gekomen. De familie van Pauls vader kwam uit het Oostenrijks-Hongaarse Rijk, uit kleine stadjes in een streek in het huidige Oekraïne, terwijl de familie van Pauls moeder afkomstig was uit kleine stadjes – of sjetets in het Jiddisch – in Litouwen, destijds een provincie van het Russische Rijk.

Pauls grootvader van vaders kant was geboren als Pinkas Seeman, maar hij veranderde zijn naam in Paul voordat hij in 1909 naar de Verenigde Staten kwam, en hij nam de achternaam Simon aan voordat Pauls vader in 1916 werd geboren. Seeman/Simon was een succesvolle kleermaker, totdat zijn bedrijf tijdens de Grote Depressie op de fles ging, waarna hij een kleine delicatessenwinkel opende in Newark. Belles vader, Samuel Schulman, werkte jarenlang als verkoper bij Philips Clothing Company, een winkel in Manhattan. Zijn toekomstige vrouw Ettie Marcus werkte in een winkel voor kledingaccessoires aan de overkant van de straat. Ze trouwden in 1902 en Pauls moeder werd in 1909 geboren, als jongste in een gezin van twee zoons en twee dochters.

Pauls grootouders migreerden in de eerste plaats naar de Verenigde Staten om daar een beter leven op te bouwen en ze hadden het geluk Oost-Europa te verlaten voordat het antisemitisme tot de gruwelen van de Holocaust leidde. George Schulman, Pauls neef, trok zijn familiegeschiedenis na tot in Litouwen, waar volgens hem de kogelgaten nog zichtbaar zijn in de muur rond het kerkhof van het stadje Trishik. Daar openden SS'ers aan het begin van de zomer van 1941 het vuur op zo'n zeventig of tachtig Joden die ze hadden opgepakt, onder wie vrijwel zeker een aantal van Pauls familieleden. Niet lang daarna trokken de nazi's ook door andere steden, waaronder Kalvarija en Vilkaviskis, waar nog meer verwanten woonden. De Joodse mannen werden doorgaans opgepakt en meteen doodgeschoten, de vrouwen en kinderen werden binnen enkele weken vermoord.

In het veilige Amerika leidde Lou onder de artiestennaam Lee

Simms bijna vijftig jaar lang elke donderdagavond zijn eigen dansorkest in de bekende Roseland Ballroom in de theaterbuurt van Manhattan. Zo nu en dan trad hij ook op met Lester Lanin, de beau-monde-bandleider van wie de elegante dansmuziek werd uitgevoerd op honderden feesten voor een aantal van de rijkste en beroemdste mensen ter wereld – van de verloving van actrice Grace Kelly en prins Rainier III van Monaco in 1956 tot de zestigste verjaardag van koningin Elizabeth II in 1986. Daarbij speelde Lou ook meerdere seizoenen in het huisorkest van CBS in tv-programma's die werden gepresenteerd door televisiepersoonlijkheden als Jackie Gleason, Arthur Godfrey en Garry Moore. Paul en de rest van het gezin keken thuis tv in de hoop een glimp van papa op te vangen.

Maar Lou's muzikale wereld was veel minder glamoureuus dan dit overzicht suggereert. Buiten de freelanceoptredens voor CBS, vulde Lou zijn tijd voornamelijk met spelen bij sociale gelegenheden, op trouwerijen en bar mitswa's. Die klussen brachten niet zoveel op en waren heel onregelmatig, waardoor Lou bijna evenveel tijd spendeerde aan het regelen van schnabbels als aan het uitvoeren ervan. De stress droeg wellicht bij aan de gezondheidsproblemen waar hij zijn hele leven mee kampte, waaronder meerdere hartaanvallen.

Een van Pauls meest geliefde jeugdherinneringen is die waarin hij als jongetje van een jaar of vier met zijn vader mee mocht naar de radiostudio om een live-uitzending bij te wonen. Tijdens het spelen hadden de muzikanten hun bladmuziek op een standaard staan en ze gooiden telkens de bovenste bladzijde op de grond om de volgende te kunnen zien. Paul dacht dat een van de muzikanten per ongeluk een vel had weggegooid en haastte zich ernaartoe, raapte het papier op en plaatste het terug op de standaard. Iedereen barstte in lachen uit en Paul schaamde zich zo diep dat hij zich het moment tientallen jaren later nog levendig voor de geest kon halen.

Terwijl Paul niet enthousiast was over pianolessen, speelde Eddie graag klassieke piano, vooral als zijn vader hem begeleidde op de contrabas. Daarbij viel het Eddie op hoe serieus zijn vader de muziek nam, zelfs in huiselijke kring. Hij speelde nooit nonchalant: hij speelde perfect in de maat, van het begin tot het einde van een duet,

en Eddie denkt dat Paul die toewijding meekreeg. Muziek was iets wat met respect moest worden behandeld. Ook Pauls vriend Bobby Susser is van mening dat Paul Lou's toewijding overnam. 'Wat hij ook deed, Lou wilde altijd net iets beter zijn dan de anderen, en dat verlangde hij ook van Paul. Op muziekgebied was er geen sprake van iets onder de knie te hebben. Het doel was altijd beter te worden – nooit tevreden te zijn.'

De wijk waarin het huis van de Simons aan 70th Road stond, was zo nieuw dat de lokale basisschool, PS 164, pas af was toen Paul al naar de derde klas ging. Daarom ging hij in de herfst van 1946 eerst naar de kleuterschool op PS 117. Die school stond in Jamaica, Queens, slechts een kilometer of drie verderop, aan de andere kant van de Grand Central Parkway, maar elke scheiding van zijn moeder viel hem zwaar. Op zijn eerste schooldag weigerde hij in de schoolbus te stappen als Belle niet met hem meekwam. Dus vergezelde ze hem bereidwillig op het korte ritje langs Main Street.

Die eerste schooldag verliep goed en de volgende ochtend stapte Paul alleen in de schoolbus. In de maanden daarna ging hij zich thuis voelen op school en zijn leraren waren vol lof over hem in de drie jaar die hij daar doorbracht – al beschreef een van hen hem later als heel gevoelig: hij huilde snel. Belle herinnerde zich Pauls gevoeligheid ook. Paul raakte bevriend met een jongen met het downsyndroom en bijbehorende spraakproblemen die bij hen in de buurt woonde. Op weg naar huis vanuit school ging Paul vaak even bij hem langs en dan speelden ze vangbal. Uiteindelijk riep de jongen 'Paul! Paul!' zodra hij Paul aan zag komen. Dat was, vertelde Belle, het eerste woord dat hij leerde.

Simon had ook een levendige fantasie, vertelde Beverley Wax, een goede vriendin van het gezin uit de tijd in New Jersey. 'Hij verzong altijd spelletjes en verhalen. Zelfs toen hij nog klein was, dacht ik al dat hij weleens schrijver zou kunnen worden. Hij observeerde altijd alles en beschreef dan op een originele en bedachtzame manier wat hij zag. Zelfs op zijn tiende of elfde drukte hij zich al als een volwassene uit.'

Helene Schwartz Kenvin, die ook op PS 117 en PS 164 zat, herin-

nert zich dat Paul heel geliefd was. Zij en Paulie, zoals ze hem noemde, waren een paar semesters lang klassenvertegenwoordiger. Volgens haar had Paul ook baat bij de hoge academische standaard van zijn basisschool, waar de leerlingen een driejarig onderwijsprogramma volgden over de historische documenten van het land, waaronder de Bill of Rights, de Gettysburg Address en Patrick Henry's speech voor het House of Burgesses – teksten vol ingewikkelde juridische en filosofische formuleringen. 'Stel je voor, negenjarigen die een passage opdreunen uit Daniel Websters reactie op Senator Robert Y. Hayne – "*on States dissevered, discordant, belligerent... on a land rent with civil feuds*" – en die nog begrepen wat er stond ook? We werden allemaal uitzonderlijk geletterd en volgens mij is dat terug te zien in de poëtische kwaliteit van Paulies teksten.'

Ondanks Pauls hoge cijfers zeiden zijn leraren soms tegen zijn moeder dat hij het nog beter zou doen op school als hij zou opletten in plaats van uit het raam te staren en te dagdromen. Maar Belle, die zelf jarenlang een geliefde onderwijzeres was, verdedigde haar zoon. 'Ik denk dat ze begreep dat de kinderen die uit het raam zitten te staren vaak de beste leerlingen zijn, en niet degenen die altijd hun vinger opsteken en voortdurend aandacht willen,' zei Paul. 'Ik vond dat altijd gênant. Ik wilde ook aandacht, maar ik wilde niet worden gezien als iemand die om aandacht vroeg. Ik wilde die gewoon krijgen, door iets te doen wat aandacht verdiende en niet door op andere manieren aandacht te trekken.' Jaren later hanteerde Paul tijdens optredens dezelfde stelregel. Hij wilde geen showman zijn; hij wilde alleen maar muziek maken.

Ondanks zijn dromerigheid, werd Paul op Parsons Junior High in een speciaal programma geplaatst dat hem in staat stelde de school in twee jaar te doorlopen in plaats van de reguliere drie jaar. Voor zover Paul nog meer bewijs nodig had voor zijn intelligentie: in zijn familie werd verteld dat Lou op de middelbare school de hoogste IQ-score haalde in de staat New Jersey. 'Ik heb aan twee Ivy League-universiteiten gestudeerd, maar ik zeg vaak dat ik nooit zulke slimme mensen heb ontmoet als de kinderen die ik in mijn jonge jaren kende,' zei Kenvin, die later constitutioneel straf- en staatsrecht en procesvoering doceerde aan Rutgers Law School in

Camden en als advocaat verscheidene bekende staatsrechtelijke zaken behandelde.

De Simons waren lid van een synagoge, maar religie speelde geen grote rol in hun leven en de jongens kregen van hun ouders ambivalente signalen. Lou was niet religieus, maar Belle kwam uit een gelovige familie en bezocht de synagoge op religieuze feestdagen. Uiteindelijk kwamen ze overeen dat Paul en Eddie hun bar mitzwa zouden doen en daarna vrij waren hun eigen religieuze weg te kiezen. Paul omarmde de geïnstitutionaliseerde godsdienst niet, maar ontwikkelde wel een diepe spiritualiteit die in veel van zijn songs tot uiting kwam, net als zo nu en dan christelijke beeldspraak.

‘Ik ben niet religieus, maar ik geloof in God – daar neig ik althans toe – en ik geloof in spirituele krachten,’ zei Paul. ‘Ik geloof dat er een niet-wetenschappelijke en niet-rationele wereld bestaat en dat die invloedrijk en waardevol is. Als God bestaat en deze planeet en alles daarop geschapen heeft, wil ik hem ontzettend bedanken: bedankt – geweldig werk. Ik ben heel dankbaar dat ik op deze geweldige wereld besta. Als er geen god is, verandert er voor mij niets. Ik ben echt heel dankbaar voor mijn bestaan. Wat leven we op een mooie planeet.’

Paul herinnert zich nog dat hij Garfunkel in 1951 voor het eerst zag tijdens een bijeenkomst op PS 164, toen ze allebei in groep zes zaten. Artie, zoals Paul hem zou gaan noemen, zong ‘Too Young’, een hit van Nat ‘King’ Cole, en Paul werd getroffen door twee dingen: Arts mooie stem en de grote indruk die hij op de meisjes maakte.

Maar hun vriendschap begon pas in de laatste weken van groep acht, toen ze allebei meededen aan de schooluitvoering van *Alice in Wonderland*. Vreemd genoeg kreeg Paul de belangrijkste zangrol als het Witte Konijn, terwijl Art, met zijn geweldige stem, de niet zingende Kolderkat moest spelen. Tijdens de repetities waren ze graag in elkaars gezelschap. Ze waren allebei intelligent en hadden eenzelfde gevoel voor enigszins grove humor. Ze hielden allebei van het tijdschrift *Mad*, dat een nieuw, sterk satirisch licht wierp op populaire cultuur. Ze hielden ook allebei van honkbal. Ze hielden zich niet bezig met de vraag wie van hen de beste zanger was. Het